

jeg ser, hvad den ærede Ordfører formaar at sætte igjennem. Der er en Ting, som jeg har glemt, og som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) berørte. Naar man nemlig behandler disse Projekter om Dampfærger over Drejund, fra Gjedder over Syltholmen og over til Warnemünde, og al den Mængde Dampfærger, der for Diebliffet ligger i Luftten, saa er der en Ting, som man ikke kan unblade at se, og det er, at der baaved disse Spørgsmaal ligger temmelig vanskelige og alvorlige Forhandlinger med Udlandet. Nu var det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds saa ædruelig, at han saagde, at han alene af det Hensyn ikke vilde stubbe Ministeren frem, han maatte staa frit under disse Forhandlinger. Jeg tror, at jeg sagde før, at Umuligheder kunde det ikke nytte at forsøge at sætte igjennem, men at det skulde kunne blive opfattet, som om jeg havde sagt, at det var et umuligt Program med denne Dampfærge ved Gjedder, kan jeg ikke forstaa, og det har jeg heller ikke sagt. Det er nemlig Noget, der længe har ligget indenfor mine Duster, det er snarere en Ting, som jeg i den Tid, jeg har været Minister, har bestjæftiget mig meget med, men den Gang, da jeg som Minister begyndte derpaa, var den ærede Ordfører ikke til at komme i Tale. Jeg har som sagt længe nyset dermed, og den ærede Ordfører har først nylig begyndt at tæste sin Kjærlighed derpaa, en Kjærlighed, der er bleven saa varm, at den er nær ved at brænde. Hvorvidt den ærede Ordfører nu ved at trække Sagen frem og saae Thinget til at stemme derfor, vil komme til en Løsning deraf, veed jeg ikke, men det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds erkjendte, som sagt, at det kunde have sine Vanskeligheder at trække Spørgsmaalet frem for den Minister, som naturligen skulde føre Forhandlingen med Udlandet. Jeg vil sige det ærede Medlem, at med al Paastjævnelse af det Standpunkt, han indtager, tror jeg dog ikke, at det gjør saa Meget. Naar jeg sagde i Gaar, at det var umuligt at komme til en Afgjærelse, mente jeg ikke dermed, at det i og for sig kunde gjøre Noget at forhandle det Spørgsmaal, men at det var umuligt derved nu at komme til et Resultat, der fik nogenstomhelst Betydning. Jeg skal ganske aabent sige, at foraa-

vidt jeg prøvede paa en Løsning af disse Spørgsmaal, og i visse Retninger prøver jeg paa den, vilde det være bedre for mig ikke at faae denne Forhandling, om end den ærede Ordfører mente det var bedre. Men jeg tror dog ikke, det gjør saa meget fra eller til, selv om der saa kom en Anthydning i Bladene om, at der var forhandlet Noget derom. I et Referat vilde der jo ikke udforligt kunne tales om den Slags Ting, og hvad de 3—400 Abonnenter paa Rigsdagstidenden angaar, er det for det Første tvivlsomt, om de læse det, og for det Andet, er det ikke den Slags Folk, der ville gjøre os nogen Skade, navnlig ikke i Udlandet. Jeg tager mig, altsaa, egentlig ikke denne Forhandling saa nær; men om den har nogen videre Nytte, er et andet Spørgsmaal. Jeg opfatter den, som sagt, nærmest saaledes, at den ærede Ordfører veed, at der nu foreligger en Kommissionsbetænkning om Frihavn og Havn, og den ærede Ordfører veed, at der er forhandlet af Statsøkonomer om denne Berdensroute Helsingør—Helsingborg og nu skal den ærede Ordfører have sat sit Segl paa den Historie og have en lille Afstemning i Folkethinget derom. Det kan jo maasse være meget nyttigt og rart, men jeg vil dog tillade mig at hævde overfor den ærede Ordfører, at Regjeringen har kjendt og bestjæftiget sig med disse Spørgsmaal adskilligt tidligere, end den ærede Ordfører har taget fat paa dem (Afbrudelse af Ordføreren). Ja, jeg beder undskyldte den ærede Ordfører kan have sin Mening; jeg har dog endnu Lov til at have min og ogsaa til at udtale den. Den ærede Ordfører var saa venlig i Gaar, at tale paa mine Begne; men det haaber jeg ikke skal finde Sted ret tidt. Jeg vil altid komme til at protestere, naar den ærede Ordfører har talt paa den Maade, det er jeg ganske sikker paa i Forveien. Den ærede Ordfører rørte ved et Spørgsmaal, som forøvrigt er mig mindre vedkommende, det var Toldspørgsmaalet og Forholdet til en Toldtraktat med Sverig, og saa slyngede den ærede Ordfører ud, at det var Noget, Regjeringen ikke vilde have. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men blot tillade mig at spørge den ærede Ordfører: Hvoraf veed den ærede Ordfører det? Hvorledes tør han udslunge saadant Noget uden nær-